

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

การแปรระหว่างเสียง [k] กับ [ʔ] เมื่อปรากฏหลังสระเสียงยาวในพยางค์ตาย (-vvk) เป็นลักษณะทางภาษาอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ได้ คือ แบ่งภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก (เรื่องเดช ปิ่นเชื้อนชัย, 2525 ; อัครา บุญทิพย์, 2535 ; ภิญโญ จิตต์ธรรม, 2513) ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกใช้รูปแปร [ʔ] ส่วนภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกใช้รูปแปร [k] ตัวอย่าง เช่น

	ภาษาไทยกรุงเทพฯ	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก	ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก
“ปาก”	paak	paak	paaʔ
“ทาก”	thaak	thaak	thaaʔ

ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกพูดกันในจังหวัดนครศรีธรรมราช ตรัง พัทลุง สงขลา สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ส่วนภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกพูดกันในจังหวัดระนอง ชุมพร สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต กระบี่ และพังงา

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในงานวิจัยเรื่อง “A New High Tone in Southern Thai” ของคิลเลอร์ (Diller, 1981:133-150) คิลเลอร์ได้ศึกษาระบบเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ตั้งแต่บริเวณอำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานีขึ้นไปถึงจังหวัดชุมพรและระนอง คิลเลอร์เรียกบริเวณนี้ว่าคอคอกระ (Kra Isthmus) คิลเลอร์พบว่า มีวรรณยุกต์เสียงสูงเกิดขึ้นใหม่ซึ่ง คิลเลอร์ เรียกว่า Kra Isthmus High Tone (KIHT) เขาเห็นว่าการเกิดขึ้นของวรรณยุกต์เสียงสูงนี้เกี่ยวเนื่องกับการหายไปของเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ที่แปรมาจาก [k] ในพยางค์ตายสระเสียงยาว (-vvk → -vvʔ → -vv)

ผู้วิจัยขอแสดงเสียงวรรณยุกต์ของภาษาบริเวณนี้ด้วยแผนภาพกล่องเสียงวรรณยุกต์¹ ที่แสดงให้เห็นระบบการแยกเสียงและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ของภาษาบริเวณนี้ดังนี้

¹ ตามทฤษฎีของ Gedney (Gedney. 1972, 423-437) ดูรายละเอียดในภาคผนวกหน้า 87-88

แผนภาพ 1 ระบบการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้บริเวณคอคอดกระ

A ²	B	C	DL	DS
	/52/	/33/		/55/
/232/				/24/
	/24/	/21/		/21/

อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร

A	B	C	DL	DS
	/52/	/33/		/55/
				/24/
/232/				
	/24/	/21/		/21/

อำเภอหลังสวน (จังหวัดชุมพร) และจังหวัดระนอง

A	B	C	DL	DS
	/52/	/33/		/54/
/232/ (243)				/24/
	/24/	/21/		/21/

อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

A	B	C	DL	DS
	/452/			/44/
	/343/	/33/		/24/
/232/	/24/	/21/		/21/

อำเภอพนม (จังหวัดสุราษฎร์ธานี)

² A, B, C และ D เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นใต้ที่นักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบกำหนดขึ้น

A	B	C	DL	DS
/452/		/44/		
/43/		24		
/32/	/24/	/21/		/21/

อำเภอกาญจนดิษฐ์ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี) ที่มา : Diller, 1981 : 135

จากแผนภาพ 1 สามารถสรุปได้ว่า การหายไปของเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ทำให้พยางค์ตายกลายเป็นพยางค์เป็น (-vvʔ → -vv) เสียงวรรณยุกต์ในช่อง DL1 แต่เดิมรวมกับเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C1 เป็นเสียงสูงระดับ (44) แต่เมื่อเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] หายไป วรรณยุกต์ในช่อง DL1 มีเสียงสูงขึ้นมากเป็นสูงระดับ (55) ในขณะที่ช่อง C1 มีเสียงต่ำลงเป็นกลางระดับ (33) ส่วนวรรณยุกต์ในช่อง DL2 และ DL3 ยังคงรวมเสียงกับ B3 เป็นเสียงต่ำ-ขึ้น (24) (Diller, 1981 : 135-136)

ความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ในช่อง DL1 กับ C1 เริ่มแสดงให้เห็นในบริเวณตอนเหนือของอำเภอพนมและอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี คือ เสียงวรรณยุกต์ในช่อง DL1 เริ่มสูงขึ้นในขณะที่ C1 เริ่มต่ำลง ความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ในช่อง DL1 กับ C1 เริ่มมีมากขึ้นจนไม่อาจนับรวมเป็นวรรณยุกต์เสียงเดียวกันได้ในบริเวณตอนเหนือของอำเภอไชยาและอำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี และแตกต่างกันมากขึ้นในบริเวณเหนือขึ้นมาในจังหวัดชุมพรรวมทั้งในจังหวัดระนอง

การแยกตัวของเสียงวรรณยุกต์ในช่อง DL1 กับ C1 แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายเสียงยาวในบริเวณดังกล่าว คือ ผู้พูดภาษาไทยถิ่นได้ในอำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานีออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในขณะที่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นได้ในอำเภอหลังสวนจังหวัดชุมพรรวมไปถึงตอนเหนือขึ้นไปไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายเสียงยาว ดิลเลอร์ (Diller, 1981 : 140) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายที่ประกอบด้วยสระผสมยังคงอยู่ ดังตัวอย่างเช่น

		อำเภอท่าฉาง	อำเภอหลังสวน
“(แห้ง) ผาก”	DL1	phaa? ⁵⁴	phaa ⁵⁵
“หมวก”	”	muE? ⁵⁴	muE? ⁵⁵ (Diller, 1981 : 141)

การหายไปของเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาไทยถิ่นใต้บริเวณคอคอดกระปรากฏชัดเจนในคำพูดต่อเนื่องในกลุ่มผู้พูดในชนบท ในขณะที่ผู้พูดในชุมชนเมืองใช้เสียงพยัญชนะท้าย [k] ในพยางค์ตายเสียงยาว (-vʌk) ตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน งานวิจัยชิ้นนี้แสดงให้เห็นว่าเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวที่แปรมาจาก [k] ในภาษาไทยมาตรฐานในบริเวณคอคอดกระซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบริเวณภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกมีการแปรไปตามตัวแปรทางสังคมคือถิ่นที่อยู่อาศัย

หลังจากได้ศึกษางานวิจัยของคิลเลอร์ (1981) แล้วผู้วิจัยเห็นว่า คิลเลอร์ได้ศึกษาไว้นานแล้ว (25 ปี) ผู้วิจัยจึงทดลองศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในบริเวณดังกล่าวในปัจจุบัน เพื่อประกอบการศึกษาใน 2 รายวิชา คือ วิชา 411-622 สัมมนาภาษาไทยถิ่นและภาษาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย และวิชา 411-691 การศึกษารายบุคคล เนื่องด้วยเวลาและงบประมาณจำกัด ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเพียงจังหวัดเดียวคือชุมพร ทั้งนี้เพราะชุมพรเป็นจังหวัดที่เสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวมีการแปรขณะเดียวกันชุมพรเป็นจังหวัดแรกสู่ภาคใต้มีอาณาเขตติดต่อกับภาคกลาง คนชุมพรอาจได้รับอิทธิพลการออกเสียงพยัญชนะท้าย [k] ในพยางค์ตายเสียงยาวจากภาษาไทยถิ่นกลางก็ได้ โดยกำหนดศึกษาการออกเสียงนี้ของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง คือ ตำบลในเขตเทศบาลเมืองชุมพรกับชุมชนชนบท คือ ตำบลบางน้ำจืด อำเภอหลังสวน คัดเลือกประชากรกลุ่มตัวอย่างจุ่มเก็บข้อมูลละ 9 คน แบ่งประชากรกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ อายุ 10-20 ปี (กลุ่มเด็ก), อายุ 35-45 ปี (กลุ่มผู้ใหญ่) และ อายุ 60 ปีขึ้นไป (กลุ่มผู้สูงอายุ) รวมประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้คำทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวจำนวน 30 คำ³ สัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้ คือ

- iik ปีก ชิก ฉิก	- eek เลข เมข เขข
- 33k แขก แบก แลก	- EEk เบิก เลิก
- aak ราก ปาก ตาก	- uuk ลูก ลูก ผูก (กระ)ดู
- ook (สะ)โปก โลก	- OOk หงอก ดอก
- iak เรียก เปียก	- I-ak เลือก เปลือก เหงือก
- uak อัวก หมวก บวก	

³ เป็นคำพยางค์เดียวในภาษาไทยถิ่นใต้และมีสระเสียงยาวครบทั้ง 11 เสียงที่มีพยัญชนะท้าย /k/ เสียงละ 3 คำ จำนวน 33 คำ แต่เนื่องจากมีคำจำนวน 3 คำที่เป็นปัญหาในการสัมภาษณ์และผู้วิจัยคัดออก จึงเหลือคำที่ใช้ในการสัมภาษณ์จำนวน 30 คำ

คำทดสอบดังกล่าวได้มาจากงานวิจัยเรื่อง “การกำหนดแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออกกับภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตกโดยใช้พยางค์ที่มีสระเสียงยาวกับพยัญชนะท้าย /k/ หรือ /ʔ/” ของ ฉัตรลลิกา มหาพูนทอง (2539:69) ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นชุมพรออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็น [k] และ [ʔ] การแปรของเสียงมีความสัมพันธ์กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ กล่าวคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชนบทออกเสียงเป็น [ʔ] ซึ่งเป็นเสียงแบบเดิมมากกว่า [k] ซึ่งเป็นเสียงใหม่ตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมืองออกเสียงเป็น [k] มากกว่า [ʔ] ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กและกลุ่มผู้ใหญ่ออกเสียงเป็นรูปแปรทั้งสองรูปแต่กลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่า [k] ส่วนกลุ่มผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] อย่างเดียว ผลการศึกษาดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าการออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของคนชุมพรในปัจจุบันมีการแปร คือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กทั้งในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทรวมทั้งผู้ใหญ่ในชุมชนเมืองออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ ในพยางค์ตายเสียงยาวเป็นเสียง [k] ตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่ผู้สูงอายุทั้งในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทรวมทั้งผู้ใหญ่ในชนบทยังคงออกเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าวเป็นเสียงแบบเดิมของถิ่นนี้ (จารึก จันทรวงศ์, 2547 ก และ ข)

อย่างไรก็ตามแม้ผลการศึกษาได้พิสูจน์ให้เห็นว่า ผู้พูดภาษาถิ่นชุมพรในปัจจุบันออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวแตกต่างกันตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ แต่คำตอบดังกล่าวยังไม่สมบูรณ์เพราะผู้วิจัยไม่ได้เก็บข้อมูลทั่วทั้งจังหวัดชุมพร ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่จะศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพรครอบคลุมทั้งจังหวัด โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษากับตัวแปรทางสังคม คือ ถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นชุมพร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษากับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการหายไปของพยัญชนะท้ายเสียงกักในภาษาถิ่นไท (Tai)

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นชุมพร

เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพร(ในปัจจุบัน) ผู้วิจัยจึงศึกษาทบทวนเอกสารและงานวิจัยเรื่องเสียงและระบบเสียงในภาษาถิ่นชุมพรที่ร่วมสมัย เพราะผลงานวิจัยที่ร่วมสมัยจึงน่าจะเหมือนหรือใกล้เคียงกับภาษาถิ่นชุมพรที่พูดกันในปัจจุบันมากที่สุด งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเสียงและระบบเสียงของภาษาถิ่นชุมพรทั้งเสียงวรรณยุกต์ สระ และ วรรณยุกต์ ได้แก่งานวิจัยของ เปรมจิต ชนะวงศ์ (2523) เรื่อง “การใช้คำศัพท์และการเรียงคำในภาษาไทยถิ่นใต้ : ชุมพรและนครศรีธรรมราช” งานวิจัยของเปรมจิตนั้นแม้จะศึกษาเรื่องการใช้คำศัพท์และการเรียงคำแต่ก็กล่าวถึงเรื่องเสียงและระบบเสียงด้วย ในงานวิจัยของเปรมจิตนั้นที่เกี่ยวกับจังหวัดชุมพรศึกษาเฉพาะที่อำเภอท่าแซะและหลังสวน

ต่อมาในงานวิจัยของ ประสาธน์ แก่นกระจ่าง (2530) เรื่อง “ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดชุมพร” โดยศึกษาลักษณะเฉพาะของภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบัน จังหวัดชุมพรทั้งระบบ ทั้งระบบเสียง ระบบไวยากรณ์และความหมายของคำบางคำที่น่าสนใจ และศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ ทั้งนี้ศึกษาครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัด โดยแบ่งเขตพื้นที่ศึกษาออกเป็น 4 เขต คือ ชุมพรเขต 1 ครอบคลุมพื้นที่ อำเภอท่าแซะ และปะทิว ชุมพรเขต 2 ครอบคลุมพื้นที่ อำเภอเมืองชุมพร ชุมพรเขต 3 ครอบคลุมพื้นที่อำเภอสวี และทุ่งตะโก และชุมพรเขต 4 ครอบคลุมพื้นที่อำเภอหลังสวน พะโต๊ะ และละแม จากผลของการวิจัยทั้ง 2 เรื่องสามารถสรุปเรื่องเสียงและระบบเสียงในภาษาถิ่นชุมพรได้ดังนี้

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ งานวิจัยของ เปรมจิต แบ่งเสียงวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นชุมพรแบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ ชุดของกลุ่มอำเภอท่าแซะและกลุ่มอำเภอหลังสวน กลุ่มอำเภอท่าแซะประกอบด้วย อำเภอท่าแซะ ปะทิว เมืองชุมพรและบางส่วนของอำเภอสวีที่ติดกับอำเภอเมืองชุมพร กลุ่มอำเภอหลังสวนมีอำเภอหลังสวน สวีบางส่วน ทุ่งตะโก พะโต๊ะ และละแม ทั้งสองกลุ่มนี้มีจำนวนเสียงวรรณยุกต์ 7 เสียงเท่ากันแต่เสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันดังนี้

1.1) เสียง /1/ กลุ่มอำเภอหลังสวนเป็นเสียงสูง-ตก กลุ่มอำเภอท่าแซะเป็นเสียงสูง - ขึ้น- ตก

1.2) เสียง /2/ เป็นเสียงสูงระดับทั้งสองกลุ่ม

1.3) เสียง /3/ เป็นเสียงกลางระดับทั้งสองกลุ่ม

1.4) เสียง /4/ กลุ่มอำเภอหลังสวนเป็นเสียงกลาง-ขึ้น กลุ่มอำเภอท่าแซะเป็นเสียงกลาง - เลื่อนสูง

1.5) เสียง /5/ กลุ่มอำเภอลังสวนเป็นเสียงต่ำระดับ กลุ่มอำเภอนำแซะ เป็นเสียงต่ำ-ระดับ-เลื่อนขึ้น(เล็กน้อย)

1.6) เสียง /6/ กลุ่มอำเภอลังสวนเป็นเสียงต่ำ-เลื่อนสูง กลุ่มอำเภอนำแซะ เป็นเสียงต่ำคงระดับ

1.7) เสียง /7/ เป็นเสียงต่ำ- ตกทั้งสองกลุ่ม

แผนภาพ 2 ระบบการแยกเสียงวรรณยุกต์ของกลุ่มอำเภอนำแซะและกลุ่มอำเภอลังสวน

A	B	C	DL	DS
	/1/	/2/		
/3/		/4/	/3/	
/5/	/6/	/7/	/6/	/7/

กลุ่มอำเภอนำแซะ

A	B	C	DL	DS
	/1/	/2/		
		/4/	/3/	
/3/				
/5/	/6/	/7/	/6/	/7/

กลุ่มอำเภอลังสวน

ที่มา : เปรมจิต ชนระวงศ์, 2523 : 46

ในงานวิจัยของ ประสาส์น แบ่งเสียงวรรณยุกต์ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชุมพร เขต 1 (อำเภอนำแซะ และปะทิว) กลุ่มชุมพรเขต 2 (อำเภอเมืองชุมพร) และกลุ่มชุมพรเขต 3 และ 4 (เนื่องจากชุมพรเขต 3, 4 มีระบบวรรณยุกต์ที่ตรงกันจึงรวมเป็นกลุ่มเดียวกัน ได้แก่ พื้นที่ เขต อำเภอสวี ทุ่งตะโก หลังสวน พะโต๊ะ และละแม) กลุ่มชุมพรเขต 1 มีจำนวนเสียงวรรณยุกต์ 6 เสียง ส่วนกลุ่มชุมพรเขต 2 และกลุ่มชุมพรเขต 3, 4 มีจำนวนเสียงวรรณยุกต์ 7 เสียงเท่ากัน แต่มีระบบการแยกเสียงและสัทลักษณะของเสียงแตกต่างกัน ดังนี้

1) เสียง /1/ มี 2 เสียงย่อยเหมือนกันทั้ง 3 กลุ่ม คือ เป็นเสียงสูง-ขึ้น-ตก [453] และ สูงขึ้น [45]

- 2) เสียง /2/ กลุ่มชุมชนพรเขต 1 และ เขต 2 เป็นเสียงสูง-เลื่อนขึ้น [455] กลุ่มชุมชนพรเขต 3, 4 เป็นเสียงสูงระดับ [44]
- 3) เสียง /3/ มี 2 เสียงย่อยเหมือนกันทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลาง-ขึ้น-ตก [343] กลาง-ขึ้น [34]
- 4) เสียง /4/ กลุ่มชุมชนพรเขต 1 และเขต 2 เป็นเสียงกลาง-เลื่อนขึ้น [344] กลุ่มชุมชนพรเขต 3, 4 มี 2 เสียงย่อย คือ กลาง-ระดับ [33] และ กลาง-ระดับ-ขึ้นตอนท้าย [334]
- 5) เสียง /5/ กลุ่มชุมชนพรเขต 1 มี 2 เสียงย่อย คือ ต่ำ-เลื่อนขึ้น [223] และเสียงต่ำ-ขึ้น [23] กลุ่มชุมชนพรเขต 2 เป็นเสียง ต่ำ-ระดับ-ตก [221] กลุ่มชุมชนพรเขต 3, 4 เป็นเสียง ต่ำ-ขึ้น-ตก [232]
- 6) เสียง /6/ กลุ่มชุมชนพรเขต 1 เป็นเสียง ต่ำ-ระดับ [22] กลุ่มชุมชนพรเขต 2 เป็นเสียง ต่ำ-ขึ้น [23] กลุ่มชุมชนพรเขต 3, 4 เป็นเสียงต่ำ-เลื่อนขึ้น [223]
- 7) เสียง /7/ กลุ่มชุมชนพรเขต 1 ไม่มีเสียงนี้ กลุ่มชุมชนพรเขต 2 และ เขต 3, 4 เป็นเสียง ต่ำ-ระดับ [22]

แผนภาพ 3 ระบบการแยกเสียงวรรณยุกต์ของกลุ่มชุมชนพรเขต 1, เขต 2 และเขต 3, 4

A	B	C	DL	DS
/1/		/2/		/1/
/3/		/4/		/3/
	/5/	/6/	/5/	

กลุ่มชุมชนพรเขต 1

A	B	C	DL	DS
/1/		/2/		/1/
/3/		/4/		/3/
/5/	/6/	/7/	/6/	/7/

กลุ่มชุมชนพรเขต 2

A	B	C	DL	DS
/1/		/2/		/1/
/3/		/4/		/3/
/5/	/6/	/7/	/6/	/7/

กลุ่มชมพรเขต 3, 4 ที่มา : ประสาส์น แก่นกระจ่าง, 2530 : 67, 73 และ 79

2) หน่วยเสียงพยัญชนะ

2.1) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมี 20 หน่วยเสียง คือ /p, t, c, k, ?, ph, th, ch, kh, b, d, s, h, m, n, N, r, l, w, j/

2.2) หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมี 9 หน่วยเสียง คือ /p, t, k, ?, m, n, N, w, j/

2.3) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นผสมมี 10^4 หน่วยเสียง คือ /pl, pr, phl, phr, kr, kl, kw, khl, khr, khw/

⁴ในงานวิจัยของเปรมจิตพบหน่วยเสียงพยัญชนะต้นผสมอีก 2 หน่วยเสียงซึ่งไม่ปรากฏในงานวิจัยของ ประสาส์น คือ หน่วยเสียง /tr/ และ /thr/

ตาราง 1 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาถิ่นชุมพร

ฐานกรณ์ ประเภทและลักษณะ ของเสียง	ริมฝีปากทั้ง สอง	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
ไม่ก้อง ไม่มีลม	p	t	c ⁵	k	?
ระเบิด ไม่ก้อง มีลม	ph	th	ch	kh	
ก้อง	b	d			
เสียดแทรก ไม่ก้อง			s		h
นาสิก ก้อง	m	n	N		
เสียงร้ว ก้อง			r		
เสียงข้างลิ้น ก้อง		l			
เสียงกึ่งสระ ก้อง	w		j		

ที่มา : เปรมจิต ชนะวงศ์, 2523 : 35 และ ประสาส์น แก่นกระจ่าง, 2530 : 107

เปรมจิต และ ประสาส์น ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ภาษาถิ่นชุมพรไม่มีหน่วยเสียง /f/ เช่นเดียวกับภาษานครศรีธรรมราช⁶ หน่วยเสียง /f/ ในภาษาไทยมาตรฐานในภาษาถิ่นชุมพรออกเสียงเป็น [khw] ~ [kh] เช่น “ไฟ” [fay¹] → [khway⁵], ฟีน [fi-in¹] → [khi-in¹] เสียงควบกล้ำ /tr/ ในภาษาไทยมาตรฐานภาษาไทยถิ่นชุมพรจะออกเสียงเป็น [kr] เช่น “ตรง” [troN¹] → [kroN¹], “ตรา” [traa¹] → [kraa³] หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในพยางค์ตายในภาษาไทยมาตรฐานเสียง /k/ ภาษาถิ่นชุมพรออกเสียงเป็น [ʔ] เช่น “ปาก” [paak²] → [paaʔ²] เสียง /s/ ในภาษาถิ่นชุมพรมีฐานที่เกิดเสียงต่างกับเสียง /s/ ในภาษาไทยมาตรฐาน /s/ ในภาษาไทยมาตรฐานเกิดที่ปุ่มเหงือก /s/ ในภาษาไทยถิ่นได้เกิดที่เพดานแข็ง

⁵ C และ ch ในงานวิจัยของ ประสาส์น จัดเป็นเสียงกัก-เสียดแทรก

⁶ /f/ ปรากฏในภาษาถิ่นใต้ถิ่นอื่นๆ ในภาคใต้ของประเทศไทย เช่น ภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันในจังหวัดสตูล ยะลา ปัตตานี นราธิวาส(ตากใบ กลันตัน) และภาษาไทยถิ่นที่พูดกันในประเทศมาเลเซีย ได้แก่ ภาษาไทยถิ่น ไทรบุรี และปะลิส (ฉันทส ทองช่วย ให้ข้อมูล)

3) หน่วยเสียงสระ

3.1) หน่วยเสียงสระเดี่ยวมี 18 หน่วยเสียง ดังปรากฏในตาราง 2 คือ /i, ii, i-, i-i-, u, uu, e, ee, E, EE, o, oo, 3, 33, O, OO, a, aa/

3.2) หน่วยเสียงสระผสมมี 3 หน่วยเสียง คือ /ia, i-a, ua/

ตาราง 2 หน่วยเสียงสระในภาษากินซุมพร

ตำแหน่งลิ้น	ลิ้นส่วนหน้า		ลิ้นส่วนกลาง		ลิ้นส่วนหลัง	
	ไม่ห่อ		ไม่ห่อ		ไม่ห่อ	ห่อ
ระดับลิ้น	เสียงสั้น ยาว		เสียงสั้น ยาว		เสียง สั้นยาว	เสียงสั้น ยาว
สระเดี่ยว						
สูง	i	ii			i- i-i-	u uu
กลาง	e	ee			E EE	o oo
กึ่งต่ำ	3	33				O OO
ต่ำ			a aa			
สระผสม						
สูง	ia				i-a	ua

ที่มา : เปรมจิต ชนะวงศ์, 2523 : 42 และ ประสาทสัน แก่นกระจ่าง, 2530 : 124

ข้อสังเกต การออกเสียงสระในภาษากินซุมพรเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้

ก) หน่วยเสียงสระ /i/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ในภาษากินซุมพรจะออกเสียงเป็น [ii] ส่วนใหญ่เป็นคำเป็นอักษรต่ำ เช่น “ลิน” [lin⁴]→ [liin⁷], “ซิน” [chin⁴]→ [chiin⁷]

ข) หน่วยเสียงสระ /e/ ในภาษาไทยมาตรฐานถ้ามีตัวสะกดภาษากินซุมพรจะออกเสียง [3] เช่น “เล่น” [len³]→ [l3n³], “เช็ด” [chet⁴]→ [ch3t⁷]

ค) หน่วยเสียงสระ /i-i-/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ในภาษากินซุมพรจะออกเสียงเป็น [ii] พบ 1 คำ คือ “อีม” [yi-i-m¹]→ [yiim¹]

ง) หน่วยเสียงสระ /i-i-/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ในภาษาถิ่นชุมพรจะออกเสียงเป็น [EE] แต่ไม่เสมอไปทุกคำ เช่น “ชื่อ” [chi-i-³] \rightarrow [chEE⁶], “จีน” [chi-i-n³] \rightarrow [chEEⁿ]

จ) หน่วยเสียงสระ /uu/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ในภาษาถิ่นชุมพรจะออกเสียง [oo] แต่ไม่เสมอไปทุกคำ เช่น “รู” [ruu⁴] \rightarrow [roo⁷], “คู” [khuu³] \rightarrow [khoo⁶]

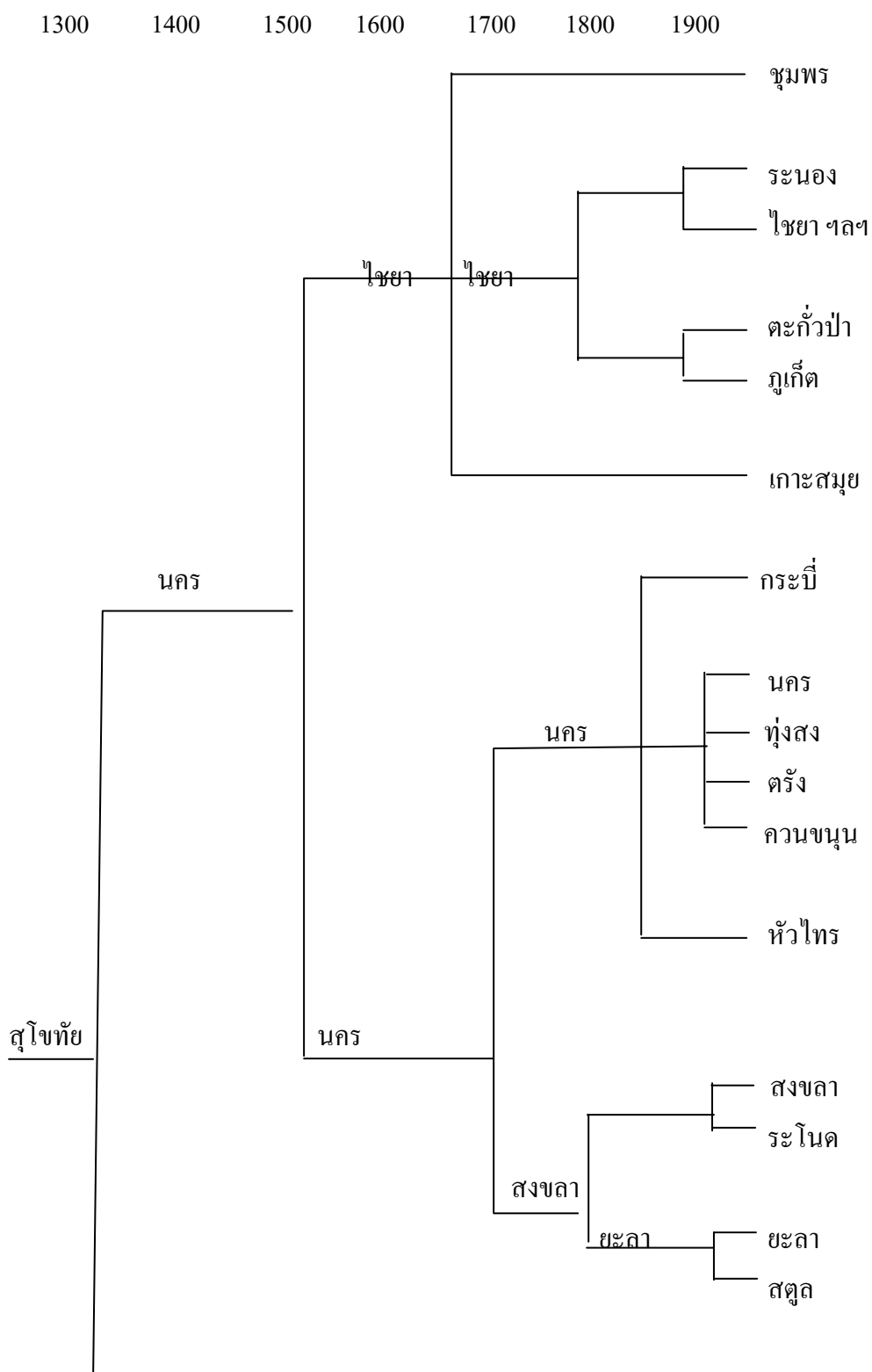
ฉ) หน่วยเสียงสระ /u/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ในภาษาถิ่นชุมพรจะออกเสียงเป็น [O] แต่ไม่เสมอไปทุกคำ เช่น “ทุ่ง”(นา) [thuN³] \rightarrow [thON⁶]

ช) หน่วยเสียงสระ /a/ ในภาษาไทยมาตรฐาน ในภาษาถิ่นชุมพรจะออกเสียงเป็น [aa] เช่น “เหล้า” [law²] \rightarrow [laaw²], “พระ” [phra³] \rightarrow [phraa⁶]

ซ) หน่วยเสียงสระ /o/ ในภาษามาตรฐาน ในภาษาถิ่นชุมพรจะออกเสียงเป็น [O] เช่น “อก” [ʔok¹] \rightarrow [ʔOk³⁻⁴], “ร่ม” [rom²] \rightarrow [rOm⁵⁻⁶]

บราวน์ (Brown, 1965 : 65-69) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาไทยถิ่น 60 ถิ่น ที่พูดกันในประเทศไทยและประเทศลาวเพื่อสืบสร้างระบบเสียงของภาษาไทยโบราณ ได้แสดงวิวัฒนาการและความสัมพันธ์ของภาษาถิ่นต่าง ๆ ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ไว้ในงานวิจัยเรื่อง “From Ancient Thai to Modern Dialects” ไว้ว่า ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ซึ่งวิวัฒนาการมาจากภาษาสุโขทัย ภาษาถิ่นชุมพรอยู่ในสายภาษาไชยา ส่วนภาษาหลังสวนซึ่งเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดชุมพรมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาถิ่นระนองและภาษาไชยา (จังหวัดสุราษฎร์ธานี) ดังปรากฏในแผนภาพ 3

แผนภาพ 4 วิวัฒนาการของภาษาในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้สายนครและตากใบ

ตากใบ

ที่มา : Brown, 1965 : 69

ดิลเลอร์ (Diller, 1976 : 261) ในงานวิจัยเรื่อง “Toward a Model of Southern Thai Diglossic Speech Variation” ได้ศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ทุกจังหวัดทั้งเรื่องระบบเสียง คำศัพท์และการเรียงคำ ดิลเลอร์ได้แบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 6 กลุ่ม โดยใช้เสียงวรรณยุกต์เป็นเกณฑ์ ภาษาชุมพรอยู่ในกลุ่ม A ร่วมกับภาษาระนองและภาษาสุราษฎร์ ดังนี้

กลุ่ม A ได้แก่ ภาษาชุมพร ระนอง และสุราษฎร์ธานี

กลุ่ม B ได้แก่ ภาษาเกาะสมุย

กลุ่ม C ได้แก่ ภาษาพังงา กระบี่ ภูเก็ต และตรังบางส่วน

กลุ่ม D ได้แก่ ภาษานครศรีธรรมราช

กลุ่ม E ได้แก่ ภาษาพัทลุง สงขลา ตรังบางส่วน และสตูลบางส่วน

กลุ่ม F ได้แก่ ภาษาสตูลบางส่วน ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

แผนภาพ 5 ระบบการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่ม A

A	B	C	DL	DS
/52/			/443/,/33/	
/231/,/341/				
/231/		/23/	/22/,/21/	

ที่มา : ดิลเลอร์, 1976 : 261

ฉันทส ทองช่วย (2536) ได้แบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 3 กลุ่ม ภาษาถิ่นชุมพรจัดอยู่ในกลุ่มภาคใต้ตอนเหนือ ดังนี้

- 1) กลุ่มภาคใต้ตอนเหนือและเขตพื้นที่ฝั่งทะเลตะวันตก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตอนล่าง ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง พังงา และภูเก็ต
- 2) กลุ่มภาคใต้ตอนกลางและเขตพื้นที่ฝั่งทะเลตะวันออก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้พูดกันในจังหวัดกระบี่ ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช และสงขลาบางอำเภอ(ระโนด, สทิงพระ, กระแสสินธุ์)

3) กลุ่มภาคใต้ตอนใต้-มาเลเซีย ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในเขตพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ สงขลาบางส่วน (ยกเว้น ระโนด สทิงพระ กระแสสินธุ์) สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ตลอดไปจนถึงภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในประเทศมาเลเซีย ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มนี้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้

3.1) กลุ่ม 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไทรบุรี และปะลิส

3.2) กลุ่มตากใบ-กลันตัน

นอกจากนี้ ภิญโญ จิตต์ธรรม (2513) และ เรืองเดช ปันเจ็อนจัตย์ (2525) ได้แบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้การแปรระหว่างเสียง [k] กับ [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับการแปรของสระเสียงสูงเป็นสระกลางและสระกลางเป็นสระต่ำ ดังนี้

1) กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นที่ใช้พูดกันในจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต ชุมพร และสุราษฎร์ธานี

2) กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นที่ใช้พูดกันในจังหวัดตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช สงขลา สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

จารึก จันทรวงศ์ (2547 ก และ ข) ได้ทดลองศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพรตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ ผู้วิจัยกำหนดให้ตำบลในเขตเทศบาลในอำเภอเมืองชุมพรเป็นจุดเก็บข้อมูลที่เป็นชุมชนเมือง และตำบลบางน้ำจืด อำเภอหลังสวนเป็นจุดเก็บข้อมูลที่เป็นชุมชนชนบท คัดเลือกประชากรกลุ่มตัวอย่างจุดเก็บข้อมูลละ 9 คน แบ่งประชากรกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ อายุ 10-20 ปี, อายุ 35-45 ปี และ อายุ 60 ปีขึ้นไป รวมประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้คำทดสอบเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ ในพยางค์ตายสระเสียงยาว 30 คำ สัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายเสียงยาวเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็น [k] และ [ʔ] ประชากรกลุ่มตัวอย่างในชนบทออกเสียงเป็น [ʔ] ซึ่งเป็นเสียงดั้งเดิมมากกว่า [k] ซึ่งเป็นเสียงใหม่ตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน ส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่างในชุมชนเมืองออกเสียงเป็น [k] มากกว่า [ʔ] เมื่อพิจารณาการออกเสียงของประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กและกลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปแปรทั้งสองรูป โดยกลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปแปร [ʔ] มากกว่า [k] กลุ่มเด็กใช้รูปแปร [ʔ] กับ [k] เท่ากัน ส่วนกลุ่มผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] อย่างเดียว เมื่อแยกพิจารณาแต่ละชุมชนพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กในชนบทใช้รูปแปร [k] แต่น้อยกว่ารูปแปร [ʔ] ในขณะที่กลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มผู้สูงอายุใช้รูปแปร [ʔ] ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กและกลุ่มผู้ใหญ่ในเมืองใช้รูปแปร [k] มากกว่า [ʔ] ในอัตราที่เท่ากัน ในขณะที่กลุ่มผู้สูงอายุออกเสียงเป็น [ʔ] อย่างเดียว

จากผลการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การออกเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวของคนชุมพรในปัจจุบันมีการแปร คือ ผู้บอกภาษากลุ่มวัยรุ่นทั้งในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทรวมทั้งกลุ่มผู้ใหญ่ในชุมชนเมืองเริ่มออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย [ʔ] ในพยางค์ตายสระเสียงยาวเป็นเสียง [k] ตามแบบภาษาไทยมาตรฐาน ในขณะที่กลุ่มผู้สูงอายุทั้งในชุมชนเมืองและชุมชนชนบทรวมทั้งกลุ่มผู้ใหญ่ ในชนบทยังคงออกเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าวเป็นเสียงแบบเดิมของถิ่นนี้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรของภาษากับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพรตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ ผู้วิจัยจึงทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการแปรของภาษาตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ ดังนี้

ลาบอฟ นักภาษาศาสตร์สังคมกล่าวไว้ว่า เราสามารถมองเห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาได้จากการแปรของภาษาของคนต่างรุ่นอายุกัน ภาษาของผู้พูดที่มีอายุมากที่สุดเทียบได้กับภาษาในอดีต ภาษาของผู้พูดรุ่นกลาง ๆ ถือได้ว่าเป็นภาษาปัจจุบัน และภาษาของคนรุ่นอายุน้อยถือว่าเป็นภาษาของอนาคต ลาบอฟ เรียกการเปลี่ยนแปลงนี้ว่า “change in real time” เป็นการเปลี่ยนแปลงในเวลาพร้อมกัน ส่วนภาวะที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง คือ การมีรูปของภาษาที่ใช้ต่างกันตามรุ่นอายุนั้นเรียกว่า การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ (Labov, 1972a อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2533 : 38)

ลาบอฟ (Labov, 1972b อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2533 : 32-34 และ 62-64) ได้ศึกษาการออกเสียง [r] ที่อยู่หลังสระเสียงยาว ของคนที่ทำงานในห้างสรรพสินค้า 3 ระดับ ในกรุงนิวยอร์กเพื่อศึกษาการแปรของภาษากับอายุของผู้พูด ห้างสรรพสินค้าที่ ลาบอฟ คัดเลือกมาศึกษา ได้แก่ แซกส์ ฟิฟท์ แอเวนิว (Saks Fifth Avenue) ซึ่งเป็นห้างชั้นสูงสุดของแพงที่สุด เมซีส์ (Macy's) ซึ่งอยู่ในระดับกลางๆ และเอส ไคลน์ (S. Klein) ซึ่งอยู่ในระดับต่ำ ลาบอฟ ตั้งสมมติฐานไว้ว่า คนที่มีอายุมากจะออกเสียง [r] น้อยกว่าคนที่มีอายุน้อย เพราะเสียง [r] เป็นเสียงใหม่ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ผลการศึกษาปรากฏว่าข้อสมมติฐานไม่ได้รับการสนับสนุนเต็มที่ เพราะกลุ่มชั้นกลาง (ตัวแทนคือคนในห้างเมซีส์) มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนการออกเสียงตามเสียงวัยรุ่นเพื่อเขยิบตัวเองให้ออกเสียงเหมือนสำเนียงที่มีศักดิ์ศรี

ส่วนการศึกษาภาษาไทยและภาษาตระกูลไทที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษาตามตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยกับตัวแปรอายุมีทั้งการศึกษาเรื่องเสียงและคำศัพท์ ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเรื่อง

เสียง ได้แก่ งานวิจัยของ เพ็ญพร ตันวัฒนานันท์ (2525) เพ็ญพร ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะต้นสถิต /p, t, c, k/ ในภาษาถิ่นเชียงใหม่ เพื่อดูว่ากำลังมีการเปลี่ยนแปลงอยู่หรือไม่ โดยศึกษาการออกเสียงเหล่านี้ของผู้บอกภาษาที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง คือ ตำบลช้างม่อย อำเภอเมืองเชียงใหม่ และชุมชนชนบท คือ ตำบลหนองแห้ง อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงนี้กับตัวแปรทางสังคม คือ อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัยและอิทธิพลภายนอกด้วย ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่าเสียงพยัญชนะต้นกักสถิต /p, t, c, k/ ในภาษาเชียงใหม่ที่พัฒนามาจากเสียงพยัญชนะอโฆมะ /*p, *t, *c, *k/ ในภาษาไทยดั้งเดิมนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนพยัญชนะต้นกักสถิต /p, t, c, k/ ที่พัฒนามาจากเสียงโฆมะ /*b, *d, *j, *g/ ในภาษาไทยดั้งเดิมนั้นกำลังมีการเปลี่ยนแปลง โดยมีการออกเสียงเป็นกักชนิด [ph, th, ch, kh] เพิ่มเข้ามา อัตราการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นเหล่านี้แตกต่างกัน เสียง /t/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด และเสียง /c/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด ตัวแปรเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว เด็กจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนชรา คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท และคนที่ได้รับอิทธิพลภายนอกมากจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกน้อยหรือไม่ได้รับเลย

รัชนี เสนีย์ศรีสันต์ (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงในภาษาลาวพวน มาบปลาเค้าของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกันที่หมู่บ้านที่ 1, 2, 3, 4 ตำบลมาบปลาเค้า อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี เก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษา 31 คน เพศหญิง 16 คน เพศชาย 15 คน อายุของผู้บอกภาษาแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป กลุ่มอายุ 45-59 ปี กลุ่มอายุ 30-45 ปี และกลุ่มอายุ 15-29 ปี ผลการศึกษาพบว่า ภาษาพูดของคนลาวพวนที่มีอายุต่างกันมีระบบเสียงเหมือนกัน คือ มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระ 18 หน่วยเสียง แต่มีสัทลักษณะของเสียงบางเสียงแตกต่างกัน เสียงเหล่านี้อยู่ในระยะแปรเปลี่ยนเพราะอิทธิพลของภาษารอบข้าง คือ ภาษาไทยเพชรบุรีและภาษาไทยกรุงเทพฯ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ในช่อง DS1, DS2 และ DS3 มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยเพชรบุรี เสียงวรรณยุกต์ในช่อง DS4 มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยกรุงเทพฯ ภาษาลาวพวนจึงมีเสียงวรรณยุกต์ใหม่ 3 เสียง นอกจากนี้เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายเสียงยาว (DL) กับพยางค์ตายเสียงสั้น (DS) ในแถว 1, 2, 3 ของผู้บอกภาษากลุ่มอายุ 30-45 ปี มีการรวมเสียงกัน เสียงพยัญชนะและสระบางเสียงก็มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปเหมือนภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาไทยเพชรบุรีเช่นเดียวกัน คือ การออกเสียงพยัญชนะในคำที่มี h, p, s, kw เป็นพยัญชนะต้น ส่วนเสียงสระมีการแปรเปลี่ยนระหว่าง

[3 : u] กับ [iau] และ [3 : u] กับ [e : u] รัชนีสรุปว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ภาษามาบปลาเค้าจะเปลี่ยนไปอย่างมากเพราะอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯและภาษาไทยเพชรบุรี ภาษาของคนรุ่นใหม่จะเปลี่ยนเร็วกว่าภาษาของคนรุ่นเก่า

อรุณี อรุณเรือง (2533) ได้ใช้อายุเป็นตัวแปรศึกษาการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ที่กำลังดำเนินอยู่ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ศึกษาโดยการสัมภาษณ์พูดคุยและการอ่านบทความของอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้ผู้บอกภาษาอายุ 55-60 ปีและอายุ 35-40 ปีรวม 30 คน โดยการสัมภาษณ์พูดคุยและการอ่านบทความ ผลการวิจัยพบว่า มีรูปแปรวรรณยุกต์โท 5 รูปแปร คือ กลาง-ตก, สูง-ตก, กลาง-ขึ้น-กลาง, กลาง-ขึ้น-ตก และกลางระดับ-ตกข้างท้าย กลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปแปรวรรณยุกต์โทแตกต่างไปจากกลุ่มเด็กอย่างเห็นได้ชัด กลุ่มผู้ใหญ่อายุ 55-60 ปี และ 35-40 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์เหมือนกัน คือ ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก มากที่สุด รองลงมาคือรูปแปร สูง-ตก และรูปแปร กลาง-ขึ้น-กลาง ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มเด็กรุ่นใหม่ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-กลาง มากที่สุด และลำดับการใช้รูปแปรก็แตกต่างจากกลุ่มผู้ใหญ่ คือ ใช้รูปแปรกลาง-ขึ้น-กลางเป็นลำดับแรก ใช้รูปแปรกลาง-ตก และ สูง-ตก เป็นลำดับที่ 4 และ 5 ส่วนรูปแปรอีก 2 รูป คือ กลาง-ขึ้น-ตก และ กลางระดับ-ตกข้างท้าย ที่ใช้มากเป็นอันดับ 2 และ 3 เป็นรูปแปรที่ไม่มีใช้ในกลุ่มผู้ใหญ่

รตญา กอบศิริกาญจน์ (2535) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก ในภาษาถิ่นสุพรรณบุรีกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า อายุและถิ่นที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับรูปแปรของวรรณยุกต์สูง-ตก กล่าวคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุมากที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ในอำเภอศรีประจันต์ ซึ่งเป็นตัวแทนของชุมชนชนบทใช้ภาษาเหนือแบบดั้งเดิมมากที่สุดเห็นได้จากการใช้รูปแปรตกมากที่สุด ในขณะที่ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุน้อยที่อาศัยในอำเภอเมืองใช้ภาษาไม่เหนือมากที่สุด เห็นได้จากการใช้รูปแปรขึ้นมากที่สุด ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุมากที่อยู่ในอำเภอเมืองและประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุน้อยที่อาศัยอยู่ในอำเภอศรีประจันต์ใช้ภาษาที่ไม่แตกต่างกัน คือ ใช้รูปแปรตก รูปแปรขึ้นและรูปแปรตก-ขึ้น อัตราใกล้เคียงกัน ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอายุน้อยที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองใช้รูปแปรตก-ขึ้น ซึ่งมีลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างรูปแปรตกกับรูปแปรขึ้น

สุจิน แก้วกลม(2539) ศึกษาการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม /ph, th, ch, kh/ ในภาษาถิ่นพัทลุงกับตัวแปรอายุ โดยกำหนดศึกษาตัวแปรอายุ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็ก (25-25 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 55 ปีขึ้นไป) จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง 87 คนเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยใช้คำเพื่อทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมจำนวน 40 คำ ผลการศึกษาพบว่าผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง

ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม 2 ลักษณะ คือ แบบเสียงระเบิดมีลม [ph, th, ch, kh] และแบบเสียงระเบิดไม่มีลม [p, t, c, k] อายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของการออกเสียง กล่าวคือ ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กจะออกเสียงเป็นเสียงมีลม [ph, th, ch, kh] มากกว่าเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] ประชากรกลุ่มตัวอย่างกลุ่มคนชราและผู้ใหญ่จะออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] มากกว่าเสียงมีลม [ph, th, ch, kh]

ณัฐวุฒิ พงศ์จันทร์เสถียร (2539) ศึกษาการแปรของสระสูง /i:,i-:, u:/ ในภาษาถิ่นสงขลาตามตัวแปรทางสังคมคือถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ ในงานวิจัยเรื่อง “การแปรของสระสูงในภาษาถิ่นสงขลาตามตัวแปรทางสังคม” ศึกษาการแปรของสระสูง /i:,i-:, u:/ โดยกำหนดศึกษาตัวแปรอายุ 3 กลุ่มคือกลุ่มเด็ก (อายุ 10-20 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 60-70 ปี) จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างละ 30 คน และตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยอาศัย 2 ถิ่น คือ ชุมชนเมือง (อำเภอเมืองสงขลา) และชุมชนชนบท (อำเภอบางขัน) รวมจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง 180 คน เก็บข้อมูลภาคสนามโดยใช้คำทดสอบเพื่อออกเสียงจำนวน 36 คำ ผลการวิจัยพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของภาษา คือ เด็กจะออกเสียง [i:, i-:, u:] ซึ่งเป็นการออกเสียงสระสูงตามแบบภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าผู้ใหญ่และคนชราตามลำดับ คนชราออกเสียง [e:, E:, o:] หรือการออกเสียงสระแบบดั้งเดิมมากกว่าเด็กและผู้ใหญ่ตามลำดับ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของสระเสียงสูงกับถิ่นที่อยู่อาศัยพบว่าคนในชุมชนเมืองออกเสียง [i:, i-:, u:] มากกว่า [e:, E:, o:]

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาการแปรของภาษาในระดับคำศัพท์ ได้แก่ งานวิจัยของพรวิมล มารีประสิทธิ์ (2535) พรวิมลใช้ตัวแปรอายุศึกษาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษา ระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้เพื่อแสดงความแตกต่างของเขตปรับเปลี่ยนภาษาในบริเวณอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ถึงอำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร เก็บข้อมูลภาคสนามโดยการใช้หน่วยบรรทัดที่แทนด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ถิ่นละ 1 คำศัพท์ จำนวน 16 หน่วยบรรทัด ผลการศึกษาผู้วิจัยพบว่า กลุ่มอายุ 10-20 ปีใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากที่สุดรองลงมาคือกลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มอายุ 35-45 ปี และ 10-20 ปี ตามลำดับ ผลการศึกษานี้ให้เห็นว่าการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ลดลงและมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางมากขึ้น เขตปรับเปลี่ยนภาษาของผู้พูดต่างวัยก็อยู่คนละที่กัน กล่าวคือเขตปรับเปลี่ยนภาษามี 3 เขตเรียงตามอายุจากเหนือลงมาได้อยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2 เขต ในจังหวัดชุมพร 1 เขต เขตปรับเปลี่ยนของกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไปอยู่ในบริเวณบ้านละหาน ตำบลบางสะพาน อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มอายุ 35-45 ปี อยู่ในบริเวณบ้านห้วยสัก ตำบลทรายทอง อำเภอบางสะพานน้อย

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 10-20 ปีอยู่ในบริเวณตำบลบ้านนา อำเภอมืองชุมพร จังหวัดชุมพร

ศุวิวัฒนา เกี่ยมประวัติ และ กัณทิมา วัฒนประเสริฐ(2536) ในงานวิจัยเรื่อง “วิเคราะห์การใช้คำและการแปรของภาษาของคนสามระดับอายุในชุมชนภาษาลาวในลุ่มแม่น้ำท่าจีน” ได้ศึกษาการใช้คำและการแปรของภาษาของคนสามระดับอายุในชุมชนภาษาลาวลุ่มน้ำท่าจีน ได้แก่ ชุมชนภาษาลาวโซ่ง ลาวครั่ง ลาวเวียง ลาวใต้ และลาวพวน ผู้วิจัยใช้รายการคำจำนวน 200 คำ สอบถามผู้บอกภาษาทั้ง 5 กลุ่ม โดยแบ่งผู้บอกภาษาเป็น 3 ระดับอายุ ระดับอายุที่ 1 อายุระหว่าง 55-70 ปี ระดับอายุที่ 2 อายุระหว่าง 35-50 ปี และระดับอายุที่ 3 อายุระหว่าง 15-30 ปี ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุมีความแตกต่างด้านรูปแบบการใช้คำ มีการแปรด้านเสียง ศัพท์และความหมายเนื่องด้วยอิทธิพลภาษาไทยกรุงเทพฯ ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 จะใช้ศัพท์เดิมมากที่สุดรองลงมาคือระดับอายุที่ 2 และ 3 กลุ่มอายุระดับที่ 3 ใช้ศัพท์อื่นคือศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ และศัพท์ที่สร้างขึ้นใหม่มากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มระดับอายุ 2 และ 1 ตามลำดับ ผู้บอกภาษาลาวเวียงทั้งสามระดับอายุจะใช้ศัพท์เดิมมากที่สุด ในขณะที่ผู้บอกภาษาลาวโซ่งและลาวครั่งระดับอายุที่ 3 ใช้ศัพท์อื่นมากที่สุด

งานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่าถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้การใช้ภาษาของผู้พูดภาษาเดียวกันแตกต่างกัน

3. การหายไปของพยัญชนะท้ายเสียงกักในภาษาถิ่นไท (Tai)

เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเกี่ยวกับพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาว ในภาษาถิ่นชุมพร จึงได้ศึกษาทบทวนเอกสารงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบที่กล่าวถึงพยัญชนะท้ายเสียงกักในภาษาถิ่นไทซึ่งได้แก่งานวิจัยของ ลี (Li,1960 อ้างถึงใน ลี, 2524 : 2) ซึ่งได้วิจัยศึกษาภาษาไทถิ่นต่างๆ โดยเก็บข้อมูลภาคสนามในเอเชียอาคเนย์และจีน (ค.ศ.1935-1941) ลี นำเสนอข้อมูลการวิจัยด้วยการพรรณนาภาษาแต่ละภาษาและการศึกษาเปรียบเทียบ จากการศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทถิ่นต่างๆ ลี ได้แบ่งภาษาถิ่นไทโดยใช้เสียง ความแตกต่างด้านเสียง และความแตกต่างด้านคำเป็นเกณฑ์ แบ่งกลุ่มผู้พูดออกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มตะวันตกเฉียงใต้ ประกอบด้วย ภาษาไทย ลาว ชาน อาม ไทดำ ไทขาว เป็นต้น กลุ่มกลางประกอบด้วย ภาษาไท่ นุง ลุงซา เทียนเปา เป็นต้น และกลุ่มเหนือประกอบด้วย ภาษาวูมิง โป-ออย ไท้อย ปู-อี แสก เป็นต้น

ลี ได้กล่าวถึงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยดั้งเดิมไว้ว่ามี 2 ประเภท คือ เสียงกัก มี 3 เสียง คือ -p, -t และ -k และเสียงนาสิก 3 เสียง คือ -m, -n และ -N พยัญชนะท้ายไม่มีความแตกต่างกันเรื่องการมีลม-ไม่มีลม เสียงก้อง-ไม่ก้อง หรือการมีเสียงคอหอยนำ (ลี, 2524 : 68)

พยัญชนะท้ายเสียงกักในภาษาไทยโดยทั่วไปเกิดร่วมกับวรรณยุกต์ D เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายหรือวรรณยุกต์ D จะเหมือนกับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นหรือพยางค์ที่ลงท้ายด้วยเสียงสระหรือพยัญชนะท้ายเสียงนาสิก พยัญชนะท้ายเสียงกักส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในภาษาถิ่นส่วนใหญ่ เฉพาะพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เพดานอ่อนเท่านั้นที่มักหายไป การหายไปของพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เพดานอ่อนนี้มี 2 ลักษณะ คือ

1) เสียงกักที่เพดานอ่อนหายไปแล้วมีเสียงกักที่เส้นเสียงเข้ามาแทนที่ การหายไปของพยัญชนะท้ายเสียงกักแบบนี้ไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการของวรรณยุกต์ D เลย

2) เสียงกักหายไปโดยสิ้นเชิง กรณีนี้อาจทำให้เสียงวรรณยุกต์ D เปลี่ยนแปลงไป การหายไปโดยสิ้นเชิงของพยัญชนะท้ายเสียงกักในภาษาถิ่นไทย มี 2 ลักษณะ คือ

2.1) -k หลังสระยาวหรือสระผสม พบภาษาถิ่นกลุ่มเหนือ เช่น ภาษาถิ่นเซเฮง ของภาษาปู-อี ดังตัวอย่างเช่น

	ภาษาไทย	ภาษาถิ่นเซเฮง
“ปาก”	paak	paa
“ตาก”	taak	taa

คำทั้งหมดนี้มีวรรณยุกต์สูง-ขึ้น เหมือนกับวรรณยุกต์ B1 ไม่ว่าพยัญชนะท้ายจะหายไปหรือไม่ก็ตาม

ในภาษาถิ่นกลุ่มตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งพบในภาษาถิ่นไทขาวหรือภูไทและภาษาถิ่นไทดำเสียงพยัญชนะท้าย -k หายไปหลังสระเสียงยาวตัวอย่างเช่น

	ภาษาไทขาว	ภาษาไทย
“นาก”	na	naak
“หนัก”	nak	nak (Donaldson และ Dieu, 1970 อ้างถึงใน

Diller, 1981:143)

การหายไปของ -k ทำให้ วรรณยุกต์ DL3 รวมกับเสียงวรรณยุกต์ A3 (Li, 1982:143)

2.2) -k หายไปหลังสระสั้นและสระยาว แบบที่สองพบในภาษาหลายภาษาในกลุ่มเหนือ เช่น ภาษาล้านช้าง ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระด้วยในบางครั้งคือ

2.2.1) การยืดยาวสระสั้นให้ยาวขึ้นเป็นการเป็นการทดแทน (ยกเว้นสระ a) และมีการเปลี่ยนแปลงคุณภาพของสระด้วยในบางครั้งด้วย เช่น

	ภาษาล้านช้าง	ภาษาโป-อาย	ภาษาไทย
“หัก”	rOO ²¹²	IOk ⁵⁵	hok ²²
“สุก”	soo ³¹	suk ⁴⁴	suk ²²

2.2.2) การทำเสียงพยัญชนะท้ายที่เพดานอ่อนให้เป็นสระ i-: หลังสระ a ตัวอย่างเช่น

	ภาษาล้านช้าง	ภาษาโป-อาย	ภาษาไทย
“ผัก”	pjai-: ²¹²	pjak ⁵⁵	pak ²²
“หนัก”	nai-: ²¹²	nak ⁵⁵	nak ²²

2.2.3) -k หายไปเฉยๆหลังสระยาวและสระผสม

	ภาษาล้านช้าง	ภาษาโป-อาย	ภาษาไทย
“ออก”	?OO ²¹²	?OOK ²²	?OOK ²²
“ราก”	raa ⁵⁴	raak ³¹	raak ⁴¹

ในภาษาล้านช้างนี้หลังจาก -k มีวรรณยุกต์ใหม่ปรากฏ 3 เสียงซึ่งพัฒนามาจาก D1S, D1L และ D2L 1) วรรณยุกต์ต่ำ-ตก-ขึ้น 212 มาจากวรรณยุกต์ D1S, D1L และปัจจุบันจะปรากฏในพยางค์เปิดที่-k หายไปด้วยเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกับวรรณยุกต์อื่นๆ 2) วรรณยุกต์ต่ำ-ตก 31 พัฒนามาจากวรรณยุกต์ D2S 3) วรรณยุกต์สูง-ตก 54 พัฒนามาจากวรรณยุกต์ D2L

ในภาษาไทยกลุ่มเหนือมีภาษาขุขันธ์ ในมณฑลไถ่เจาเท่านั้นที่พยัญชนะท้ายเสียงกักหายไปเหลือพยัญชนะท้ายเสียงนาสิก 2 เสียง คือ -n และ -N เท่านั้น คำที่มีวรรณยุกต์ D สับสนกับคำพยางค์เป็น วรรณยุกต์ D1 เหมือนกับวรรณยุกต์ B2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาล้านช้างกลางซึ่งมีพยัญชนะท้ายเสียงนาสิกเพียง 2 เสียง คือ -n และ -N ภาษาแม่และภาษา

โล-โล ซึ่งมีเสียงพยัญชนะท้ายเสียงนาสิกเท่านั้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพร
2. เพื่อศึกษาว่าการแปรมีความสัมพันธ์กับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ

สมมติฐาน

ปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ มีอิทธิพลต่อการแปรของพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวในภาษาถิ่นชุมพร
2. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษาค้นคว้าภาษาถิ่นชุมพร
3. เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงสังคมและยังเอื้อต่อการศึกษาภาษาศาสตร์เปรียบเทียบเชิงประวัติ

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวกับตัวแปรถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุของผู้พูดภาษาถิ่นชุมพร โดยคัดเลือกประชากรกลุ่มตัวอย่างจากจุดเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 16 จุดเก็บข้อมูล เป็นจุดเก็บข้อมูลที่เป็นชุมชนชนบท 8 จุด และเป็นจุดเก็บข้อมูลที่เป็นชุมชนเมือง 8 จุด แต่ละจุดเก็บข้อมูลมีประชากรกลุ่มตัวอย่าง 3 คนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็ก (10-20 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (35-45 ปี) และกลุ่มผู้สูงอายุ (60 ปีขึ้นไป) รวมทั้งสิ้น 48 คน ใช้คำทดสอบการออกเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ฐานเพดานอ่อน ในพยางค์ตายสระเสียงยาวจำนวน 32 คำ